Reisverslag Frankrijk, 20 mei - 17 juni 2022

Hierna volgt het (obligate) reisverslag van de reis naar Frankrijk van mevrouw A en meneer B, in de post-corona periode mei-juni 2022.
Wel, misschien nog niet echt post-corona, maar de mondmaskerplicht was al afgeschaft en het corona-certificaat werd nergens meer gevraagd. Terug een redelijk normale situatie dus.
Het enige wat niet normaal was was de reeds lang aanhoudende droogte en de voor de tijd van het jaar ongewoon hoge temperaturen. De meeste dagen van ons verblijf flirtte de thermometer met de dertig graden en enkele dagen ging die daar zelfs vlot over. Gelukkig koelde het nog sterk af tijdens de nacht zodat slapeloze nachten omwille van de hitte er niet bij waren. Ik spreek dan wel voor mezelf want mevrouw kloeg regelmatig dat het ‘s nachts toch nog te warm was.

Nu geeft mijn spelchecker een fout aan bij de verleden tijd van het werkwoord “klagen”. Ik gebruikte “kloeg”. Dit werd me zo toentertijd in de lagere school aangeleerd. Maar hieronder toch een korte toelichting van de Nederlandse Taalunie:

> *In België worden nog vaak de sterke werkwoordsvormen kloeg(en), bekloeg(en) en aankloeg(en) gebruikt, ook door standaardtaalsprekers. Zeker in gesproken taal is dat gebruik heel gewoon. Toch is er een niet te verwaarlozen groep taalgebruikers die het gebruik van de sterke werkwoordsvormen afkeurt. Het is daarom niet duidelijk of ze tot de standaardtaal in België gerekend kunnen worden.*

Sterke werkwoordsvormen vormen een integraal en kenmerkend onderdeel van de Nederlandse taal, dus, *screw you*, stelletje niet te verwaarlozen groep taalgebruikers.

Ten opzichte van mijn vorige verslagen zullen jullie bij het lezen vaststellen dat er een stijlbreuk is opgetreden. Ik begin het verslag ook niet meer met de gevleugelde woorden dat ik het reisverhaal neerpen zoals ik me meen het me te moeten herinneren. Ja, vrienden, ik beperk me vanaf nu tot de harde feiten. Of toch tenminste de harde feiten zoals ik meen me die te moeten herinneren. Jullie zijn dus, weerom en hoe dan ook, gewaarschuwd.

Initieel had ik gedacht er een onbetamelijk aantal foto’s te moeten aan toevoegen, maar ik ben daar schrijvenderwijze van afgestapt. Hendrik leerde zijn volk lezen en ik moedig datzelfde volk nu aan om te blijven lezen. Het lijkt stilaan een met uitsterven bedreigde bezigheid te worden. De jeugd schrikt zich een hoedje wanneer ze geconfronteerd wordt met zinnen die meer dan 125 lettertekens bevatten. Ik dacht bij vertrek dat ik genoeg leesvoer bij me had (7 boekjes van elk 300 pagina’s) maar de boekjes waren uit en er was nog reistijd over. Ik ben ze dan maar een tweede keer beginnen lezen want ik vind ze erg leuk.

Bij het lezen gaan jullie merken dat ik regelmatig hyperlinks in de tekst plaats. Het is dus handig als je dit verslag op een met het internet verbonden toestel leest. Maar dat is niet essentieel. Wie graag een tastbare kopie heeft kan het evengoed afdrukken en de hyperlinks negeren.

Hier gaan we dan.

Corona (niet het bier maar het virus) hield de wereld strak in zijn greep. Twee jaar lang zelfs. Het reizen werd streng aan banden gelegd en de meesten onder ons begonnen stilaan te smachten naar meer vrijheid. De onbekende verten lonkten sterker dan ooit.
Mevrouw mijn echtgenote vond dat het stilaan genoeg was geweest en ze wilde er per se met de motorhome op uit trekken. En niet zo maar voor een weekendje, nee, het moest voor tenminste een maand zijn. Maar, waar kunnen we naartoe? En dan kwam het verlossende nieuws dat de grenzen met Frankrijk terug open waren en dat de covid maatregelen er zo goed als weggevallen waren. Net zoals in België trouwens.
En, een ongezien historisch hoogtepunt, mijn echtgenote begon zowaar als een bezetene de reis voor te bereiden. Drie maanden op voorhand was ze er bijna dag en nacht mee bezig. Van motivatie gesproken.

Toen we goed en wel op weg waren kwam mijn echtgenote tot de ontnuchterende vaststelling dat ze één cruciaal deel van haar reisvoorbereiding thuis vergeten was. Nu ja, ik kan er niet boos over zijn want ik kwam toen ook tot de vaststelling dat ik mijn CPAP apparaat thuis vergeten was. En dan moet je weten dat ik niet één maar twee zulke toestellen heb.
Gelukkig hadden we wel de wegenkaarten en de reisboekjes bij en ik kan overleven zonder mijn CPAP toestel. Overleven zonder de ontbrekende voorbereiding van vrouwlief bleek iets ingewikkelder te zijn. En het geheugen is ook niet meer wat het ooit geweest is wat leidde tot menig geanimeerde discussie over de te volgen reisweg en de volgende bestemming.

Zeggen dat de reis voorts vlekkeloos verliep is een *overstatement*. Het begon al op dag 1 toen ik de zijdeur van de leefruimte terug dicht wilde doen. Om te beletten dat die deur onverhoeds zou dicht waaien is er een klemsysteem dat deels aan de deur en deels aan de zijkant van de motorhome is vastgemaakt. Ik was er vrij gerust in want ik had net dat systeem voor het vertrek extra verstevigd omdat het tijdens een vorige reis al neigde naar het ter ziele gaan. En nu brak net dat deel gewoonweg af van de deur. Als noodoplossing gebruikten we dan maar een elastiek om de deur open te houden. Je ziet dit soort oplossing trouwens wel meer bij campers die al wat jaren hebben.
En als dat nu het enige euvel was op onze reis...

De eerste stop was ergens in de Vogezen. Om de reis met voldoende bombarie in te zetten besloten we dat we die avond niet zelf zouden koken maar op restaurant gaan. Gelukkig was het restaurant waar we geparkeerd stonden erg democratisch geprijsd zodat alvast de eerste dag geen financiële domper werd.
De volgende dag zetten we de tocht verder naar Grane, een eindje voorbij Lyon. We kennen de plaats want we waren er reeds verscheidene keren en we wisten dus wat ons er te wachten zou staan. Mevrouw is er erg gecharmeerd door het zwembad waarvan oogluikend wordt toegestaan dat ze er af en toe gebruik van maakt, mits het betalen van 1 euro toegangsgeld, dat wel. Zo regelen vrouwen onder mekaar dat nu eenmaal. En ik, ik had nog genoeg boeken bij om me enige uurtjes zoet mee te houden. *Urban fantasie* heet de stijl. En de schrijfster, Rachel Caine, hanteert een stijl die me heel goed ligt. En haar vocabularium mag gerust indrukwekkend genoemd worden. Iedereen tevreden dus.
We hadden besloten om ditmaal geen fietsen mee te zeulen wegens wel erg zwaar. We zitten zonder de fietsen al met overgewicht. Van de camper, welteverstaan. En het is ook niet erg praktisch om die loodzware dingen telkens weer in en uit de laadruimte te krijgen. Maar dit betekent wel dat onze actieradius sterk beperkt werd. En in de buurt van de staanplaats in Grane is er buiten de mooie natuur niets te beleven. Behalve het zwembad dan en de fratsen van de eigenaar, die zijn watersproeimechanisme zodanig weet te plaatsen dat je net niet, of net wel, mee besproeid wordt.

De volgende dag kwamen we zowaar een Colruyt winkel tegen. Het plan was, reeds van bij het vertrek, dat we onze „Franse“ gasfles, ooit in een bui van bittere noodzaak in Frankrijk aangeschaft, zo spoedig mogelijk in Frankrijk zouden inruilen tegen een vol exemplaar. Dat lukte wonderwel en tegelijk stelden we vast dat de diesel er ook goedkoper was dan in België. En nu, na zowat vier weken, blijkt dat nog steeds zo te zijn, maar je moet er wel wat naar zoeken.
Spoedig bleek de afwezigheid van de meticuleuze reisvoorbereiding van mevrouw een struikelblok te zijn. En aan mevrouw de vrije keuze laten van welk de volgende bestemming dan wel zou moeten zijn bleek niet de optimale werkwijze te zijn. Ergernis alom. Na een week of zo gaf ik het op en stelde zelf het reisplan op. In overleg met mevrouw, natuurlijk. Dit bleek wel een zekere vorm van functionaliteit te bezitten. We hobbelden van het ene dorp naar het andere.

Wie denkt aan het zuiden van Frankrijk heeft wellicht (meestal) een of andere toeristenval voor ogen. Frankrijk heeft alles wat een mens maar wensen kan (en de Fransen weten dat), dus *voor elck wat wils*.

Wat meestal niet onmiddellijk als eerste gedachte door het hoofd schiet zijn de ontelbare rotondes (giratoires noemen de Fransen die ondingen) en bij ontstentenis hiervan, de „*passages élevés*“, ook wel door de Fransen zelf „*casse-couilles*“ genoemd, oftewel klotenbrekers. Dit zijn wegverhogingen van zo'n 20 cm hoog schat ik. Je kan er stapvoets over rijden maar aan 50 km per uur wordt je de lucht in gekatapulteerd en ondergaat je voertuig een test die zelfs de meest sadistische technicus op de autokeuring bleek zou doen uitslaan.
En ik verdenk de Fransen ervan dat ze een geheim plan hebben om het wereldrecord rotondes ruim te verbreken. Ieder jaar komen er dan ook een aantal nieuwe bij. Je houdt het niet voor mogelijk. Mijn advies is dat als je met een manueel geschakeld voertuig rijdt, om je linkerbeen grondig te trainen alvorens de uitdaging van de rotondes aan te gaan. Linkerbeen? Jawel, met dat been bedien je het ontkoppelingspedaal. Wie met een automaat rijdt zal hier veel minder last van hebben.
De Fransen houden er ook een eigen etiquette op na eens je op zo een rotonde bent. Zolang je er niet van af wil rijden rijdt je links en houdt je de linker richtingaanwijzer continu aan. Pas wanneer je eraf wil zet je de rechter richtingaanwijzer aan, kijk je in je rechter spiegel of er zich daar geen opdringerige Fransman heeft geïnstalleerd en kan je de rotonde verlaten. Het vereist enige vaardigheid alvorens men dit binnen een redelijk tijdsbestek kan uitvoeren.
De wegverhogingen (dikwijls geïnstalleerd wegens plaatsgebrek voor een rotonde) gaan in de regel gepaard met een snelheidsbeperking van 30 km per uur. Maar met de camper raad ik zelfs deze snelheid niet aan. Beter is om er aan minder dan 5 km/uur over te rijden.
Ook is het aangeraden om de wegcode van Frankrijk voor campers er even op na te slaan alvorens het land onveilig te maken. Weet dat je met een motorhome andere snelheidsbeperkingen hebt dan gewone personenwagens. Op een autosnelweg (péage) waar een limiet geldt van 130 km/u mag jij met je camper maximum 110 km/u rijden. Op viervakswegen, gescheiden door een middenberm mag je geen 110, maar slechts 100 km/u rijden en op de gewone gewestwegen geldt een algemene snelheidsbeperking van 80 km/u. Voor de rest zijn de regels (bij het ter perse gaan in juni 2022) zowat dezelfde als in België.

Onze volgende stop na de Vogezen was, ondertussen traditiegetrouw, Grane, Domaine Distaise. En we hebben ondervonden dat dit ook bij de Fransen in de wijde omgeving een erg gekende stopplaats is. Voor ons betekende dit gewoon een paar dagen luieren en nietsdoen. Moet kunnen en was wel nodig na de lange heenweg over de “departementals” en de nationals”.
In Grane zelf denk ik niet dat ik onze motorhome verder gemolesteerd heb, maar het begon toen al duidelijk te worden dat er na 7 jaar toch wel wat sleet op het vehikel begint te komen. Enkele jaren voordien had ik reeds de zijdeur van de camper met veel overtuiging dichtgetrokken, om dan gelijk vast te stellen dat ik de deurkruk in mijn handen had, los van de deur. Met wat duct-tape en montagelijm kom je al heel ver, maar een echt leuk zicht is het niet. En de invoerder vraagt, zonder verpinken, iets meer dan 1000 euro om dit even te herstellen.

Wat we ook vaststelden is dat onze GPS soms erg veel moeite heeft om voldoende gewillige satellieten te vinden waardoor dit stukje elektronisch vernuft niet immer in staat bleek te zijn om ons feilloos door Frankenland te leiden. Volgens welingelichte bronnen zou dit te maken hebben met de Russen die ons GPS signaal verstoren (ze zijn boos op ons omdat wij hun invasie in Oekraïne niet onverdeeld goedkeuren). Hun eigen Glonass systeem heeft daar geen last van want dat wijst je sowieso de verkeerde kant op.
Ondertussen is er nog een vijs in de douchecabine losgekomen, hebben we een gaslek en heeft de automatische satellietschotel de geest gegeven. Mevrouw vindt dit het ernstigste euvel want nu kan ze haar meest favoriete programma (VTM nieuws) niet meer zien op TV. Ik vind dit minder storend. Bevrijdend eerder, want nu is er rond 7 uur ‘s avonds geen gezeur meer dat alles moet wijken om de informatiestroom op peil te houden en kunnen we ons concentreren op nuttiger dingen zoals het avondmaal.
En ook het oprolsysteem van onze luifel heeft het begeven. Plots hoorden we enkel nog een soort gekraak wanneer we de luifel wilden oprollen en weigerde het systeem verder dienst. Het heeft nogal wat inventief denkvermogen en de hulp van twee sterke armen gekost om de luifel een laatste maal weer helemaal in te klappen.
En op onze allerlaatste dag viel er nog een vijs uit het plafond ergens in de stuurcabine. Enfin, ik stel dus vast dat na zeven jaar onze motorhome stilletjesaan begint te desintegreren.

Waar we ook kennis mee gemaakt hebben is de fameuze mistral. De mistral is een redelijk stijve bries die waait van ergens in de buurt van Lyon naar het zuiden, richting Camargue. Het is dus een landwind en kennelijk zitten de Pyreneeën en Alpen hier voor iets tussen. Die werken als een soort trechter en stuwen

de landwind naar het midden van de Azuurkust in Frankrijk. Zij die petjes of hoeden dragen of het kalende hoofd in Trump stijl bedekken met een toef extra lang zij-haar wezen gewaarschuwd: de wind kan erg venijnig zijn, wat tot gênante taferelen kan leiden.
Dat ondertussen ook het rooster van de ventilator in de slaapkamer naar beneden gekomen is beschouw ik persoonlijk als een van de mindere ongemakken. Dat rooster was trouwens snel terug vastgemaakt en ik wacht nu in spanning af tot die een volgende keer naar beneden dondert.

Na Grane hebben we koers gezet naar Beaumes-de Venise, welbekend omwille van de liquoreuse witte wijn die ze er produceren. We stonden er, natuurlijk, bij een wijnboer en we hebben er vanalles geproefd. Behalve dan die fameuze wijn. Nu ja, de rode wijn was ook erg lekker.
Het stadje zelf is ook wel een bezoekje waard. Wij waren er net toen de cactussen in bloei stonden.

Daarna was het de beurt aan “Le Colorado”, ook wel gekend als “*de gekleurde*”. Le Colorado Provençal de Rustrel was ooit een ijzerertswinning maar deze werd in 1930 een beschermd landschap. Het geheel bestaat uit een aantal heuvels die ijzerhoudende grond bevatten (”oer“ voor de kruiswoordliefhebbers) en daar waar deze afgegraven werd kan men een echt kleurrijk landschap ontwaren.
Of het de moeite waard is om te bezoeken hangt heel en al van je persoonlijke interesse af.

Het was er warm maar al bij al een leuke wandeling. Vermits het een privé-bezit is dien je wel inkom te betalen (10 €) om dit natuurschoon te aanschouwen. De flora en de fauna zijn er vrijwel intact gebleven. Dit konden we onder andere vaststellen omdat we plots een hazelworm op ons pad aantroffen (voor de leken: een hazelworm is een pootloze hagedis die wel wat op een slang lijkt, maar het zeker niet is).

Wel mooi, maar je raakt er ook snel op uitgekeken. Op naar Roussillon, niet zo ver daar vandaan, om daar vast te stellen dat ze daar ook zo een ijzerhoudende heuvelflank hebben, maar een die je gratis en

voor niks kan bewonderen, omringd door allerhande winkeltjes, oude huisjes en nauwe straatjes. Leuk schilderachtig dorpje dat ook door fotografen gebruikt wordt. Ik heb zo een tafereeltje meegepikt.

Je denkt nu dat het een makkie was om deze jongedame net daar in dat portaal te fotograferen, terwijl ze daar stond te poseren voor haar eigen fotograaf die je net niet kan zien op dit plaatje. Maar, niets is minder waar. Er slenterden massa's toeristen voor dit tafereel die het zicht voortdurend verknoeiden en ik heb wel even geduldig moeten wachten tot ik dit prentje kon schieten. Op een fractie van een seconde was de klus geklaard (1/125 ste van een seconde om precies te zijn) maar ik heb toch binnensmonds menig slenteraar tot spoed aangemaand. De wijnrank links en de sisal rechts, samen met de achtergrond die je door het portaal kan zien en de bruid in kwestie, natuurlijk, maken dat ik dit wel een geslaagd shot vind. Ik hou ook van de kleuren die mooi contrasteren.

We hadden zowat iedere dag te kampen (of te genieten zo je wil) van temperaturen die rond de 30° C (of meer) schommelden. Dorstig weer, zoveel is zeker en ik heb me dan ook gelaafd met liters bruisend water, aangevuld met een scheutje grenadine. Het mocht echt niks sterkers zijn want vaak dienden we na het consumeren van de verfrissing nog wat te rijden.
Wat me wel opgevallen is tijdens deze reis is dat het het camper gedeelte is dat desintegreert, maar het Ford onderstel doet het wonderwel goed. Geen problemen mee gehad. Meer nog, in het verleden had ik vaak last dat de versnellingspook in de vrije stand erg stroef was om van links naar rechts (of omgekeerd) te bewegen. Erg vervelend als je in de bergen veel moet schakelen tussen bv de vijfde en de vierde versnelling. De pook springt in de vrijstand dan niet meer naar de positie voor de derde of vierde versnelling zodat je soms gewoonweg niet weet in welke versnelling je na het schakelen precies terechtkomt. En net met dit euvel hebben we tijdens deze reis op geen enkel moment te kampen gehad. Probleem opgelost? Of is dit de voorbode van een komende ramp, stilte voor de storm?

Dé ontdekking tijdens deze uitstap was ongetwijfeld de motorhomeparking in Carro.
Nooit gehoord van Carro? Wel wij voordien ook niet, maar het is een klein vissersdorpje aan de Azuurkust met een heel grote motorhomeparking. En die parking ligt vlak aan zee. Er is een muurtje van zo'n 40 cm hoog, dan een wegeltje en daar is het "strand". Je staat dus op zowat 20 m van de zee.
Het strand is misschien een ietsje minder toegankelijker voor de zonnekloppers onder jullie want bestaat voornamelijk uit kalkrotsen. Op een paar honderd meter van de parking echter is er iets wat lijkt op een zandstrand. Ik ben geen strandganger, dus het interesseert mij niet echt. Maar het dorpje en de omgeving zijn heel erg fotogeniek. Het beviel ons er zozeer dat we er drie overnachtingen hebben van gemaakt.

Ons startpunt van onze Ronde van Frankrijk was Domaine Distaise in Grane. En dat kan ook als eindpunt beschouwd worden.
In het oprijden hadden we een tussenstop "ergens" in de Vogezen en op de terugweg was dit "ergens" in de Jura. Dat laatste was erg leuk omdat we moederziel alleen ergens te velde in een grote weide stonden. En het was er zalig stil 's nachts. Zoals thuis.

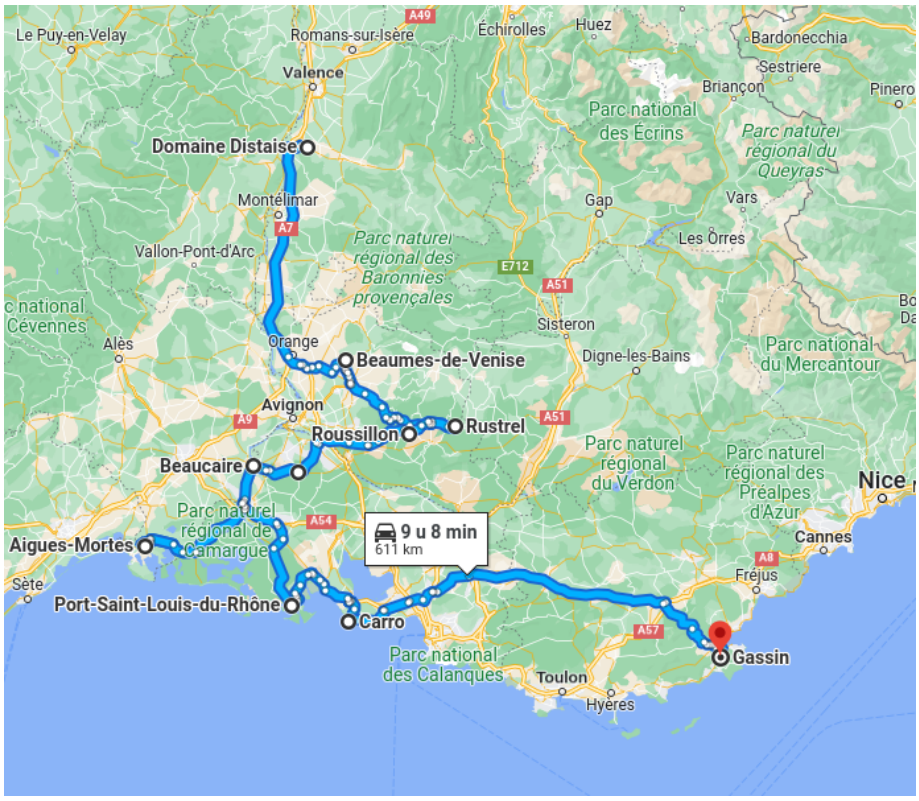

Het eerste deel van de reis zag er als volgt uit, van Grane naar Gassin:

(wees gerust, we hebben er beduidend langer dan de 9 uur en 8 minuten van Google over gedaan)

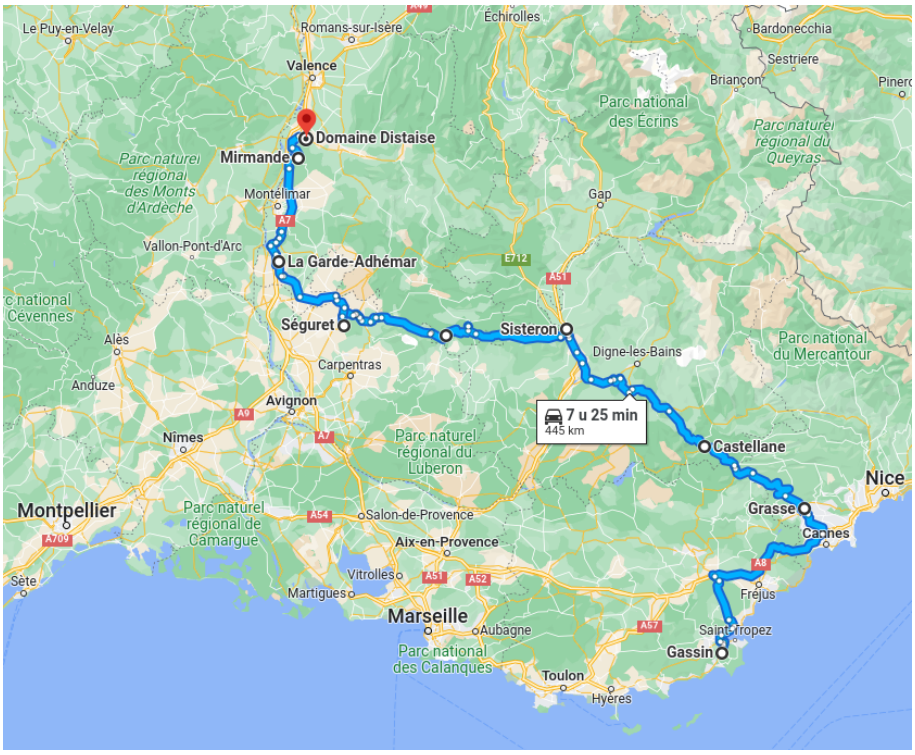

En het tweede deel zo, van Gassin terug naar Grane:

(En ook hier, de 7 uur en 25 minuten is met een motorhome absoluut onhaalbaar)

In totaal dus zoiets van een 1000 km.
Met nog het gedeelte van thuis naar het Domaine Distaise erbij kwamen we aan een totaal van ongeveer 2800 km.

De plaatsen en plaatsjes die we bezocht hebben en/of waar we overnacht hebben zijn:

- “ergens” in de Vogezen
- Grane (Domaine Distaise)
- Beaumes-de-Venise
- Rustrel (Colorado)
- Rousillion
- Goult
- Saint-Rémy-de-Provence
- Beaucaire
- Aigues-Mortes
- Port-Saint-Louis
- Carro
- Montauroux
- Gassin
- Grasse
- Castellane
- Sisteron
- Montbrun-les-bains
- Séguret
- La Garde-Adhémar / Grignan les Adhémar
- Mirmande
- Grane (Domaine Distaise)
- “ergens” in de Jura

Vaak verbleven we bij een deelnemer van France Passion, wat op zijn beurt dan weer vaak aanleiding gaf tot de aankoop van een karton wijnflessen. Of we stonden op camper staplaatsen die we vonden via Campercontact, of op staplaatsen van Camping-Car Park (https://www.campingcarpark.com/en_GB/).
Een paar keer hebben we het ook gewaagd om op een camping te staan. De prijs per overnachting viel binnen het budget en de camping was dus navenant, maar voorts geen klagen. Camping à la ferme in Saint-Rémy-de-Provence en later nog eens in Montbrun-les-Bains op de *camping communale*.
De voorzienigheid (ik dus) heeft ooit in een heldere bui een extra cassette voor de WC gekocht en dit bleek wel nuttig te zijn. Het voelt toch wat veiliger als je weet dat je je gevoeg nog kan doen zonder groot ongemak.
Slechts een keer vond mevrouw het net iets te gewaagd om haar hoopje nog te deponeren in de cassette mits het openen van de schuif en dit omdat het rode lichtje al brandde. Nochtans had ik haar gegarandeerd dat ook al brandde het rode lichtje dat aanduidt dat de cassette vol is, er altijd nog we één lading zou bij kunnen. Dat rode lampje duidt immers eerder 90% vol aan, kwestie van wat marge te hebben, maar nee, mevrouw wilde het risico niet nemen. Met als gevolg dat toen ik de cassette verwijderde om ze te legen, haar hoopje netjes naar beneden kwam, precies daar waar de cassette zou gestaan hebben. Ik heb de eer om het boeltje op te kuisen overgelaten aan mevrouw die dat dan ook plichtsgetrouw deed.
Bij een later experiment heeft mevrouw inderdaad kunnen vaststellen dat wanneer het rode lampje brandt, er gerust nog een extra lading bij kan. Oef.

Voor onze tocht hebben we nergens een “péage” genomen want de prijs van de brandstof was al verstikkend genoeg zonder dat daar nog eens de kosten van de péage bovenop komen.
Wat wel meeviel was dat de prijs van de diesel in Frankrijk niet hoger was dan in België. Integendeel zelfs, vaak soms iets goedkoper. Maar als je rekent aan een gemiddelde prijs van 2 euro per liter en een verbruik van zowat 11 l/100 km komt dit uitje toch al gauw aan een kostprijs van iets over 600 euro. Aan brandstof alleen, welteverstaan. Waarbij ik met weemoed terugdenk aan de tijd dat de diesel verkocht werd aan 1 euro per liter (en wat ik toen al enorm duur vond).

Vermits de schrijver dezes ook een verwoed liefhebber is van het Verre Oosten, even ter vergelijking dat momenteel (juni 2022) het goedkoopste ticket voor een retourvlucht naar Bangkok 950 euro bedraagt. Dit met 3 tussenstops en een totale reistijd van meer dan 50 uur...
Een ietwat “normaler” ticket kost nu algauw het dubbele. Het ziet er naar uit dat de motorhome, ondanks de hoge brandstofprijs, vooralsnog het primaire reismiddel zal zijn en blijven. Ik zal gewoon wat meer boeken over Azië moeten lezen vrees ik.
Niet dat reizen met de motorhome zorgeloos is. Verre van.

Vooreerst is de camper een erg populair reismiddel geworden, met dank aan corona. Frankrijk is vergeven van de motorhomes en ook de Fransen zelf delen gretig deze passie samen met de hordes toeristen. En als je denkt dat de maanden mei en juni relatief kalm zouden zijn dan dien je je mening nu bij te stellen. We hadden wel verwacht dat het er zou wemelen van de gepensioneerden, zoals in september en oktober, maar we kwamen ook veel jonge koppels met kinderen tegen. En vooral de Duitsers schijnen een oogje op deze periode te hebben. Niet dat we echt moeite hadden om een staanplaats te vinden, maar er was overal toch beduidend meer drukte dan wat we initieel in gedachten hadden.
En met dank aan de klimaatsverandering was het weer ook zomers en droog te noemen. Natuurlijk dat de landbouwers dit met net iets andere ogen bekijken dan de doorsnee toerist.

Wat ook opviel was dat door de afwezigheid van meneer K, mevrouw K, meneer R en mevrouw C, onze reis opvallend rustig verliep. Geloof het of niet, maar we hebben ditmaal in feite niks noemenswaardig beleefd. Enkel de motorhome zelf die stilaan in duigen begint te vallen en een enkele keer dat een passage net iets te nauw was om ongeschonden door te geraken verstoorde wel eens het bijzonder kalme ritme.
Nu dat we terug thuis zijn heb ik me gestort op de broodnodige herstellingen. Sommige zaken kan je vrij eenvoudig oplossen, maar bij andere euvels vraag je je af hoe iemand het in godsnaam in zijn hoofd gehaald heeft om iets op een zodanige manier in mekaar te knutselen dat je het achteraf nog onmogelijk kan demonteren.
We hadden tijdens de reis vastgesteld dat we “ergens” een gaslek hadden. Mevrouw herinnerde zich na enig diepgaand gepeins dat er zich onder de koelkast een reeks verdeelkranen gemonteerd zijn. Ik was dit reeds lang vergeten want ik open dat vakje niet meer. De knieën, weetjewel. Ik moet haast plat op de buik liggen om dat luikje te kunnen openen en dat doe ik nu eenmaal niet dagelijks wanneer ik in de motorhome ben. Maar, mevrouw had gelijk en na nog eens een nacht bijna vergast geweest te zijn kwam ik tot de vaststelling dat het hele gas circuit opgedeeld is in secties die onafhankelijk van mekaar kunnen afgesloten worden. Er liepen twee leidingen naar de achterzijde, konden we zien, en vermits de gasgeur zich daar bevond heb ik de twee betreffende afsluiters dan ook prompt dichtgedraaid. En dat hielp. Alleen hadden we nu geen operationeel BBQ-stel meer en stond gelijk ook de verwarming af.
Verwarming bij temperaturen van om en rond de 30 graden? Nee joh, maar diezelfde boiler dient wel voor het warm water voor de douche en vermits wij wij ons vaak neerpoten op plaatsen waar er totaal geen voorzieningen zijn kwam dit over als een koude douche. Letterlijk.
Mevrouw vond het qua timing niet gepast dat ik zou beginnen experimenteren welk van de twee leidingen (of beide) nu precies lekte. We hebben achteraf nog een enkele keer het BBQ-stel gebruikt, maar dat was het dan. En gelijk na gebruik de afsluiter weer dichtgedraaid.

Bij thuiskomst ben ik in mijn favoriete winkel (HUBO, mevrouw K) een spuitbus met gaslekdetectievloeistof gaan halen en bij de eerste poging was het al bingo. Jawel, vrienden, een koppeling in de leiding van het BBQ-stel vertoonde een klein maar onmiskenbaar lek. Effe bijspannen dan maar.
Ja, vergeet dat. De koppeling bleef lekken, wat ik ook probeerde. En om goed bij die koppeling te kunnen komen zou dat enkel lukken als ik de BBQ zelf eens snel zou verwijderen. De pipo die dat uitgetekend heeft is ofwel ontzettend verstandig ofwel een oen. Ik houd het op dat laatste. Na meer dan een uur zwoegen hing de BBQ nog steeds met één geleiding vast aan het frame. En ik kon en kan geen manier bedenken hoe ik die geleiding zou kunnen loskoppelen. NTD. Oftewel Niet Te Doen. Hoe ze dat ooit in mekaar geknutseld hebben is me een raadsel.
Het alternatief was dat ik al de knelkoppelingen die aan de BBQ verbonden zijn zou losdraaien om daarna de leiding in kwestie ook los te maken, op te heffen en naar voor te trekken. Van daaruit kon ik dan wel aan de lekkende koppeling. Ik heb die op een niet-professionele manier terug dicht gemaakt (met dichtingspasta en teflon tape) maar het lek was weg. Ook de andere koppelingen bleken wonder boven wonder nog dicht te zijn nadat ik die terug assembleerde. Nu wacht alles op een testrit om daarna weer op dichtheid te controleren. Ik ga de spuitbus met de gaslekdetectievloeistof in de motorhome laten zitten. Al de gasleidingen binnen in de motorhome zijn van staal, dus hoe daar een lek aan die koppeling is kunnen ontstaan is me een raadsel. En of mijn ad hoc herstelling het gaat uithouden ook. Maar als het daar nog eens lekt kan het niet anders dan een erg klein lek zijn en zouden we een gasgeur moeten waarnemen alvorens er een gevaarlijke gasophoping zou kunnen ontstaan. Gelukkig is de opbouw van de motorhome zodanig dat het bijna onmogelijk is dat er zich gevaarlijke gasophopingen zouden voordoen. Alles waar de gasleidingen doorlopen is vrij goed verlucht en een gasgeur neem je vrij snel waar. Tenminste als je reukvermogen niet is aangetast na een corona besmetting. Wat bij ons dus niet

het geval is.
Dat het oprolmechanisme van de luifel het ergens halverwege onze reis had begeven was vervelend, maar niet onoverkomelijk. Het oprolsysteem zelf zit vrij eenvoudig in mekaar (Dometic opdraaimechanisme PW 1500 Art.nr: 2625150, voor de die-hards). Maar, om gewicht te besparen is die toestand gemaakt van aluminium en omdat je het laatste deel van het oprollen met wat kracht moet doen om de luifel op zijn plaats te kunnen klikken zijn de tandwielen net op die plaats nogal zwaar belast en slijten dus vlugger af. Dat is wat gebeurd is. Negentig percent van het grote tandwiel is nog perfect in orde, maar die 10 percent maken het leven onnodig moeilijk, zo niet onmogelijk.
Nu nog aan zo een vervangmechanisme zien te geraken en dan zou dat euvel ook opgelost moeten zijn. Van wat verschillende leveranciers me melden is het zo goed als onmogelijk om aan reservedelen voor luifels van Dometic te geraken. Maar ik denk (hoop) dat ik die tandwielen wel ergens op de kop kan tikken en dan mag Dometic de reserveonderdelen steken waar ik denk.

Aan de satellietschotel wordt voorlopig niets gedaan. Mevrouw vond dat bij thuiskomst de motorhome weer netjes onder de carport moest komen te staan en eens die daaronder staat is er geen plaats meer om de schotel uit te klappen. Die herstelling is dus op de lange baan geschoven. En ik vermoed dat het ook niet zo eenvoudig zal zijn want ik heb daar zo goed als geen documentatie van.
Hoewel, het zou kunnen dat een elektrische reset (stroom eraf, minuut wachten en stroom er weer op) de oplossing zou kunnen zijn, heb ik ergens gelezen. Maar ook dat kan niet getest worden onder de carport.

Vermeldenswaardig is dat Grasse een leuke stad is, maar dat deze bestaat uit een samenspel van hellingen, smalle straatjes en onmogelijke haarspeldbochten. Niet echt een aanrader om er met een tamelijk lange camper door te rijden.
Het toeval wil nu dat wij een leuke staanplaats gevonden hadden aan de zuidkant van Grasse en dat onze reisweg verder liep naar benoorden de stad. Beschouw dit gerust als een doemscenario.
Het is zo goed als onmogelijk om dit traject af te leggen zonder door Grasse zelf te passeren. De GPS volgen is geen goed idee want de gemeente zet in de stad te pas en te onpas verbodsborden voor motorhomes. En vele van die borden zijn nieuw zodat de GPS er (nog) geen weet van heeft. Binnen de kortste keren ben je terug bij je startpunt en er is geen doorkomen aan.
Ook de wegwijzers volgen is een hopeloze zaak. *Toutes Directions* werkt, tot op het ogenblik, ergens midden in de stad, deze wegwijzers plots afwezig blijken te zijn. Dan maar Grenoble gevolgd. Zelfde scenario. Na enkele straten en kruispunten was ook Grenoble nergens meer te bespeuren.
Ten lange leste hebben we dan maar de GPS geprogrammeerd richting een stad (dorp) ten westen van Grasse. Ik meen me te herinneren dat dit Cabriz was. En gelukkig kan onze GPS dit als tussenstop zien naar een verdere bestemming, en dat laatste had ik ingetikt als Saint-Vallier-de-Thiey. Dat zou ons in een wijde boog rond Grasse leiden en we zouden terug op de juiste weg zitten (de Route Napoléon). Dit plan lukte vrij goed tot in Saint-Vallier-de-Thiey. Daar is een smalle toegangsweg, op een helling met daarin een scherpe bocht. Zou het verkeer daar enkel bestaan hebben uit wagens en campers, dan was dit een fluitje van een cent. Maar, net in die bocht had een idioot een vrij lange tourbus neergepoot en die hield zowat alle verkeer op. Na wat heen en weer geschuifel had die man zijn bus zodanig geplaatst dat er auto's langsheen konden. Vrij gemakkelijk zelfs. En toen was het mijn beurt. Even twijfelde ik nog om te blijven staan waar ik stond en daar de bus te laten passeren, maar de pipo in de bus begon wild te gesticuleren dat ik verder moest komen en dat er plaats genoeg was voor mij om door te rijden. Nu ja, ik wil er van uit gaan dat een ervaren buschauffeur weet wat hij doet. Mijn passage leek goed te verlopen tot ik na enkele meters gekraak en geschuur ten gehore kreeg, gepaard gaande met het bleke aangezicht van de echtgenote die niets durfde zeggen, en ik kwam vast te stellen dat er feitelijk een centimeter ontbrak om ons zonder schade te laten passeren. De bus manoeuvreerde nog wat. Ik ook, en dan was er net genoeg plaats (letterlijk millimeterwerk) om door te rijden. Zonder gekraak en geschuur ditmaal.
Ondertussen hadden we in die bocht een sierstrip en wat polyester van het koetswerk achtergelaten en mevrouw stond erop dat ze terug zou keren, te voet natuurlijk, om tenminste die kunststof strip te recupereren. Vijf minuten later en één boos gezicht van een Franse bestuurster later want ik stond volgens haar kennelijk nogal "gênant" geparkeerd, kwam mevrouw triomfantelijk opdagen met de rubberen strip. Ik ben je eeuwig dankbaar, mijn lief.
Hierna hebben we wijselijk en in gezamenlijk overleg besloten dat deze route, hoewel technisch mogelijk, toch ook geen aanrader is met een camper. Ik vraag me nog altijd af of een derde poging om Grasse stad te trotseren toch niet een betere optie zou geweest zijn.
Ondertussen is, bij het schrijven dezer, de *Alabastine Polyester plamuur - Wit - 200 gram*, reeds besteld en onderweg. Tweehonderd gram moet ruim voldoende zijn, meen ik. Zó erg is de schade nu ook weer niet. En met wat geduld, liefde, toewijding en het internet moet de schade bijna onzichtbaar hersteld

kunnen worden.

Wat we wel onthouden van Grasse was de vriendelijke dame die ons toeliet om op haar parking te staan om te overnachten. En of dat nog niet goed genoeg was kwam ze ‘s avonds nog af met een lekkere taart. Haar dochter had een job bij een bakker en wanneer niet alles verkocht was die dag dan kreeg die dochter daar wat van mee. En die dag was dat een lekkere taart. En vermits zij al zoveel taarten van die bakker hadden gegeten waren ze benieuwd of wij daar toevallig geen interesse in hadden. Toevallig wel, ja. We hebben er met z’n tweetjes drie dagen van kunnen smullen.

Wij maken in Frankrijk uitbundig gebruik van France Passion. Je betaalt een jaarlijks lidgeld en in ruil krijg je een boek toegestuurd dat bomvol staat met adressen waar je gratis en voor niks kan overnachten met de camper.
In de meeste gevallen zijn dat handelaars die wat plaats hebben en de motorhomes niet ongenegen zijn. En vermits dit Frankrijk is, is de overgrote meerderheid ofwel wijnboer ofwel kaasboer. De wijnboeren steken er qua aantallen dan nog eens met kop en nek boven uit. En natuurlijk wil je dan ook hun producten eens proeven en natuurlijk koop je er dan ook wat van (maar er is -officieel- nooit een koopverplichting). Op die manier betaal je evenwel onrechtstreeks voor je overnachting, maar wanneer je iets koopt krijg je wel iets tastbaars terug voor je geld. Een leuk systeem.
Maar, als mevrouw bij elke wijnboer zes wijnflessen koopt, die per stuk zowat anderhalve kilo wegen en wanneer je pertinent zeker weet dat je bij vertrek in België reeds overladen was, dan stelt zich een dilemma. Of je drinkt die wijn ter plaatse op of je zeult die terug mee naar België. Wij houden ons aan een combinatie van beide, maar toch met een duidelijk overwicht voor het terug meezeulen naar België. Het thuisfront wil ook wat hé.
En af en toe kom je ook echte pareltjes tegen bij die neringdoenders. Op één van onze laatste staplaatsen, bij een wijnboer natuurlijk, hebben we de rode wijn geproefd. En de laatste fles van de drie soorten die ze ons lieten proeven was werkelijk zalig van inhoud. Buitengewoon aangenaam aroma en een smaak of er een engeltje op je tong pist. Spijtig dat we al redelijk overladen waren, want van die laatste fles had ik er eigenlijk wel wat meer gewild. Terug te vinden op https://ledomeparclementine.com/
Clémentine is een leuke, vlotte jongedame en wat ze ons serveerde als degustatie was werkelijk fenomenaal. Voor de duidelijkheid, die in het midden, dat is Clémentine:

Ik ben er niet meer zeker van, maar ik denk dat die super-wijn deze was:
https://ledomeparclementine.com/produit/les-douelles-2018/
Ze produceren er ook witte wijn en rosé, maar persoonlijk vond ik de rosé niet naar mijn smaak. De witte wijn hebben we niet geproefd.
Of ze naar België versturen is me onbekend, maar het is het proberen waard. Vragen staat vrij, nietwaar.
En wanneer je er met de motorhome toekomt is het de buur, Fernando, die de égards waarneemt en je wegwijs maakt. Leuke vlotte man die graag honderduit praat over zijn leven en het wijndomein van Clémentine waar hij gewerkt heeft. Als je er in de buurt bent dan is een overnachting daar sterk aangeraden. En voor 5 euro per nacht kan je er ook elektriciteit hebben. Of was het nu 3 euro? Ik weet het niet meer. Met ons zonnepaneel (en zon) hebben we dat eigenlijk nooit nodig wanneer we op reis zijn.

Op de eerste pagina van dit relaas maak ik gewag van een zekere Hendrik. En ja, ik heb daar een hyperlink aan toegevoegd voor wie bij de hint niet zou doordringen. Maar het toeval wil nu dat toen we het plaatsje Montbrun-les-Bains bezochten, we een dame een hele tijd de naam Hendrik hoorden scanderen. Mevrouw mijn echtgenote wilde er toch meer van weten en ze sprak de dame in kwestie erover aan. De scanderende dame was een Française die in Montbrun woonde. Bleek dat ze haar hond sommeerde om terug huiswaarts te keren, maar het mormel (een soort Yorkshire terriër) vertikte het om daar al te veel gehoor aan te geven. Hoe ze er toch bij gekomen was om haar hond Hendrik te noemen? Dat is duidelijk een Nederlandse naam. Ja, zei de dame, ze kende wel wat Nederlanders en vandaar. Maar toen ze het hondje kreeg moest ze er een naam voor kiezen en dat zou dan ofwel hendrik ofwel Hercule zijn. Stel je voor zei ze, dat als ik dat beest (met een schofthoogte van 15 cm) Hercule had genoemd en nu hier zijn naam zou staan roepen. Dat zou nogal belachelijk overkomen, meen je ook niet?
We konden niet anders dan de dame volmondig gelijk geven. Hendrik dan maar.

Voor de meesten onder jullie vind ik het een prachtprestatie om tot hier gelezen te hebben. Doe zo voort. Lees wat meer. Koop eens een boek of leen er een uit de bib (moet je nadien wel terugbrengen, vandaar dat ik mijn boeken koop).
Ik heb lang gemeend dat ietwat boek toch minstens 800 pagina's moest tellen, in kleine druk, tot ik kennis gemaakt heb met de schrijfsels van Kurt Vonnegut. Dus ja, het is mogelijk om iets te vertellen en dat op minder dan 200 pagina's. Dat is toch bemoedigend nieuws om dit verslag mee af te sluiten?

Uw meneer B